

POSTÁN ÉRKEZETT

T. Alkotmánybíróság részére

a Székesfehérvári Törvényszék útján

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG			
Ügyszám:	10/646-0/2018		
Érkezett:	2018 ÁPR 09.		
Példány:	3	Kezelőiroda:	
Melléklet:	2 db		ju

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Budapest

Donáti u. 35-45.

1 0 1 5

KECSKEMÉTI TÖRVÉNYSZÉK ELNÖKE	
2018. ÁPR. 21	
Ei..... SZ.	
Melléklet:	

SZÉKESFEHÉRVÁRI TÖRVÉNYSZÉK		
SZÉKESFEHÉRVÁR		
postán, gyűjtőládába, személyesen, faxon, e-mailen		
Alkotmányjogi panasz indítványa		
ERK.: 2018 ÁPR. 27 63.		
Példány:	Mell.:	db
Az ügyirat száma: 27-P.21.044/16/18		

Alkotmányjogi panasz indítványa

Közép-dunántúli Országos Büntetés-
végrehajtási Intézet
(2471. Baracska, Annamjor)

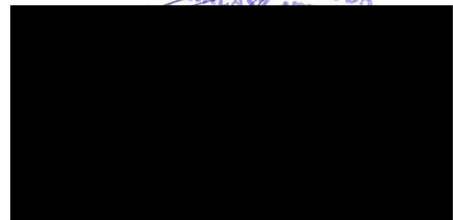
indítványozónak

Képv.: Tóth Ügyvédi Iroda

Ügvyintéző: dr. Halász Attila ügyvéd

TÓTH ÜGYVÉDI IRODA
DR. HALÁSZ ATTILA

a Győri Ítéltábla

Pf.III.20.359/2017/5. számú ítéletével,

szemben

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG			
Ügyszám:	10/646-0/2018		
Érkezett:	2018 MÁJ 10.		
Példány:		Kezelőiroda:	
Melléklet:	db		

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott **Közép-dunántúli Országos Büntetés-végrehajtási Intézet** (2471. Baracska, Annamajor) az 1. számon csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselő útján, (Tóth Ügyvédi Iroda, [REDACTED]: [REDACTED] ügyintéző: dr. Halász Attila ügyvéd) – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27.§ alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztek elő:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Győri Ítéltábla Pf.III.20.359/2017/5. számú ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg, mivel sérti Indítványozónak az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdését, a XXIV. cikk (1) bekezdését, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdésben rögzített alapvető jogát.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

I.

A megsemmisíteni kért bírói döntések megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közzlése

A megsemmisíteni kért bírói döntések:

1. a Győri Ítéltábla Pf.III.20.359/2017/5. számú másodfokú ítélete

A Székesfehérvári Törvényszék 27.P.21.044/2016/12. számú ítélete ellen a Pp. 233.§ (1) bekezdése alapján felperes fellebbezést jelentett be, míg Indítványozó fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. A felperesi fellebbezés alapján a Győri Ítéltábla Pf.III.20.359/2017/5. számon az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és jogerősen az alperest kötelezte 1 millió forint megfizetésére. Tekintettel arra a tényre, hogy Indítványozó rendes jogorvoslati lehetőségét kimerítette és a Kúria hasonló perekben a jogerős ítéleteket hatályában fenntartotta, Indítványozónak nem volt más lehetősége, mint az alkotmányjogi panasz kérelem előterjesztése.

A Győri Ítéltábla Pf.III.20.359/2017/5. számú ítéletének kézbesítése 2018. február 27-én, elektronikus úton történt meg.

II.

Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése

Alaptörvény I. cikk (3) bekezdése alapvető jogok ütközése.

Alaptörvény IV.cikk (1) bekezdése szabadsághoz, személyi biztonsághoz fűződő jog sérelme.

Alaptörvény B. cikk (1) bekezdése jogállamiság sérelme.

Alaptörvény 28 cikk alaptörvénynek és a jogszabályok tartalmának megfelelő jogalkalmazás megsértése.

Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése törvény előtti egyenlőség sérelme.

Alaptörvény XXIV. cikk (1-2) bekezdései pártatlan és tisztességes eljáráshoz fűződő jog sérelme.

Alaptörvény XXVIII cikk. (1) bekezdése független pártatlan bíraskodás, kiszámíthatóság, rendeltetésszerű joggyakorlás sérelme.

Az előzményi eljárásban a bíróságok kizárólag az elmúlt két évben született-kúriai döntéseket vette alapul, és teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a korábbi közel 10 éves bírói gyakorlatot, és több fórumon született állami felelősség elismerését. Az AB a 32/2014.(XI.3.) AB határozatában a nemzetközi bíróság gyakorlatára és a Római Egyezményre is hivatkozik indokolásában, az tekintette mércének.

III. A közvetlen érintettség kifejtése

Az érintettség vonatkozásában előadom, hogy a büntetés-végrehajtási szervezetről szóló 1995. évi CVII. tv. 2.§ (5) bekezdése értelmében az Országos Parancsnokság, a büntetés-végrehajtási intézetek és intézmények, továbbá a fogvatartottak kötelező foglalkoztatására létrehozott gazdasági társaságok és költségvetési szervek (a továbbiakban együtt: bv.szervek) jogi személyek. Az Abtv. 1.§ a) pontja értelmében egyedi ügy: a természetes személy, jogi személy vagy jogi személyiséggel nem rendelkező szervezet jogát vagy kötelezettségét, jogos érdekét vagy jogi helyzetét érintő, vagy eldöntő bírósági eljárás. Az Indítványozó az egyedi ügyben az Abtv. 27.§-a alapján érintett szervezet, költségvetési szerv, jogi személy, melynek alaptörvény-ellenes bírói döntés következtében alapjoga sérült.

Előzmények, pertörténet

Felperes 2015. október 25-ét követő szabadulása után, a Székesfehérvári Törvényszékhez 2016. december 9-én nyújtotta be keresetét. Beadványában a zárkában történő zsúfolt elhelyezést, háromemeletes ágyak használatát, zárkánként egy WC helyiség és hideg vizes folyóvíz biztosítását, valamint nem megfelelő egészségügyi ellátást jelölte meg keresetének okaként.

Az első fokon eljáró bíróság a felperes keresetét elutasította. A nem megfelelő egészségügyi ellátást bizonyítottság hiányában, a háromemeletes ágyak használatát, zárkánként egy WC helyiség és hideg vizes folyóvíz biztosítását a hatályos jogszabályok rendelkezései alapján, míg a zárkában történő zsúfolt elhelyezést széleskörű jogszabály indokolásával, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény, az 1979. évi 11. tvr., 6/1996. (VII.12.) IM rendelet, a 2013. évi CCXL. tv. és a 16/2014. (XII.19.) IM rendelet, valamint a büntetés-végrehajtási szervezetről szóló 1995. évi CVII. törvény értelmezésével tette meg.

Felperes az ítélet ellen fellebbezést jelentett be, amelynek folytán a másodfokú bíróság az első fokú ítéletet részben megváltoztatta, és a zsúfoltság tekintetében azt felülbírálta. Indokolásában alperes felelősségét a mozgástérre és élettérre vonatkozó előírásokra, az alperesnél a zsúfoltság tényére, és a Kúria hasonló tárgyban hozott ítéleteire hivatkozva állapította meg.

Az eljárás megindításának indokai

Indítványozó álláspontja szerint a másodfokú jogerős ítélet (és az e mögött meghúzódó kúriai döntés) egyrészt jogszabályt sért, másrészt a valóságtól teljes mértékben elszakad, sem a hatályos jogi környezetet, sem pedig a tényleges állapotot nem veszi figyelembe. Az alkotmányjogi panasszal támadott másodfokú ítélet elmulasztotta megvizsgálni és tisztázni azt a nyilvánvaló kérdést, miért kerülhetett a felperes zsúfolt elhelyezésbe, azaz zárkába.

A másodfokú bíróság indokolása ugyan ismertette a fogvatartottak elhelyezésére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket [6/1996. (VII.12.) IM r. 137.§ (1) és (2) bekezdése, 16/2014. (XII.19.) IM r. 121.§ (1) és (2) bekezdése], azonban a fogva tartással kapcsolatos felelősségi körökkel összefüggő szabályokat egyáltalán meg sem említette.

A szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet nem engedi meg, hogy a zsúfoltság ellenére az elítélteket Indítványozó ne fogadjon be. A 12. § (1) bekezdése értelmében Indítványozó a befogadást csak akkor tagadhatja meg, ha a befogadás alapjául szolgáló iratok hiányoznak vagy a szabadságvesztés végrehajtására előállított, átkísért, átszállított vagy önként jelentkező személy a befogadás alapjául szolgáló iratokban megjelölt személlyel nem azonos. Indítványozónak az előbb felsorolt jogszabályi megkötéseken túl, a 31.§ értelmében az intézetbe szállítás-kijelölés esetében is korlátozottak a lehetőségei, mivel a fogva tartásra kijelölt intézetet a bv. bíró, illetve az országos parancsnokság erre kijelölt szervezeti egysége

jelöli ki. Előbbi jogszabályból a 38.§ (1) bekezdés alapján egyértelmű előírás az is, hogy a már befogadottakat a zsúfoltság ellenére is zárkában és lakóhelyiségben el kell helyezni.

Magából a másodfokú ítéletből is kiderült, hogy a perre, pontosabban peridőszakra nem az új, hanem a régi Ptk. rendelkezései az irányadók. Az akkor hatályos és a perre irányadó Polgári Törvénykönyv 84. § (1) bekezdés e) pontja szerint, akit személyhez fűződő jogában megsértenek, az eset körülményeihez képest kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint. A Ptk. 339.§ (1) bekezdése értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogyan az az adott helyzetben általában elvárható. Akkor kötelezhető tehát kártérítésre a károkozó, ha a Ptk. 339.§ általános feltételit a károsult bizonyítja. A károkozó pedig kimentheti magát, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogyan az az adott helyzetben elvárható. A Ptk. 355.§ (1) és (4) bekezdése kimondja, hogy a kárért felelős személy azt a kárpótlást vagy költséget köteles megtéríteni, amely a károkozó körülmény folytán a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. A bírói gyakorlat töretlenül egységes abban, hogy a személyhez fűződő jog megsértése önmagában csak a jogellenes magatartás megállapítására adhat alapot, de a sérelmet szenvedő fél nem vagyoni kártérítést csak akkor igényelhet, ha bizonyítja olyan hátrány bekövetkezését, mely indokolja a nem vagyoni kárpótlás megállapítását. Az anyagi szabály értelmezéséből kiindulva pedig Indítványozó nem vonható felelősségre olyan objektív okok miatt, melyeket hatáskörében megváltoztatni nem képes. Ezek az okok pedig a fogvatartottak létszáma és a rendelkezésre álló börtönök (férőhelyek) száma. Habár a felperes, ha nálunk is töltötte szabadságvesztésének egy részét, a túlzásúfoltság okán az abszolút védelmet élvező személyiségi jog sérelme - ha megállapítható is lenne a felperes esetében - meggyőződésünk, hogy a Ptk. 339.§ (1) bekezdése szerint nem róható fel az Indítványozónak.

Közismert tény, hogy büntetés-végrehajtási intézetekben tapasztalható zsúfoltság több évtizedre visszavezethető, a büntetés-végrehajtási intézeteken kívül álló okból fennálló, az országosan tapasztalható végrehajtásra ítélt fogvatartottak nagy létszáma, és a kevés börtön, illetve férőhely miatt alakult ki. Statisztikai adatok és ombudsmani jelentések igazolják a több évre visszanyúló fogvatartotti létszámadatak, amely a peridőszakhoz képest sem javult, mivel 2005-től, illetve 2009-től vizsgálva ez az érték 130-140% körüli. A túlzásúfoltsággal kapcsolatos börtönviszonyok objektív körülményei ezért az Indítványozó működésétől, tevékenységétől független, külső tényező, amelyért nem felelhet. A felperes elhelyezésével kapcsolatban esetleges zsúfolt körülmény Indítványozónál nem azért állt elő, mert a felperest befogadta, hanem azért, mert az a felperes befogadása előtt is fennállt, mégpedig az országosan kimutatható, közismert körülmény, illetve tény szerint, hogy Magyarországon jóval több az elítélt, mint amekkora a börtönökben lévő férőhelyeknek az összessége. A felperes emberi méltóságához fűződő személyiségi joga tehát emiatt sérült meg, nem pedig az Indítványozó intézkedésének, vagy mulasztásnak a következményeként, hanem egy jogellenes állapot korábbi és folyamatos fennállása miatt. Ezért hivatkozott Indítványozó arra, hogy a felperessel szemben elkövetett jogsértéshez kapcsolódó jogkövetkezmények Indítványozó körén kívül estek.

Előzőekben Indítványozó utalt arra, hogy a szabadságvesztés és az előzetes letartóztatás végrehajtásának szabályairól szóló 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 12.§ (1) bekezdése nem ad arra felhatalmazást, hogy zsúfoltság okán az elítéltek befogadását Indítványozó mellőzze, vagy megtagadja. Ugyanakkor ismert az is, hogy a 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 31.§ (1) bekezdése alapján a szabadságvesztés végrehajtására megfelelő bv.intézetet az Országos Parancsnokság illetékes szervezeti egységének a vezetője jelöli ki. Szó volt arról is, hogy a büntetés-végrehajtási szervezetről szóló 1995. évi CVII. tv. 3.§ (1) bekezdése szerint a bv.szervezet törvényes működéséért a büntetés-végrehajtásért felelős miniszter a felelős. E szabályok tartalma alapján pedig kétségtelen, hogy mind a Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoksága, mind pedig a büntetés-végrehajtásért felelős miniszter jogi személy, illetve utóbbi önálló jogalany, Indítványozótól ezért elkülönülten jogok illetik meg és terhelik őket kötelezettségek, amely megnyilvánulhat az Indítványozó, mint a büntetés-végrehajtási intézet magatartásán, akár feladatainak végrehajtásában is, de ez attól függetlenül előbbieket magatartásának tudható be. Az elválasztás elvéből következik az is, hogy előbbi személyek magatartása nem minősülhet egyidejűleg Indítványozó magatartásának, ezért e jogalanyok mellett Indítványozó felelőssége sem állapítható meg. A jelenleg hatályos 2013. évi CCXL. törvény

(hasonlóan a korábbi szabályokkal) 5.§ (1) bekezdése értelmében *a büntetés, az intézkedés, a kényszerintézkedés végrehajtása, valamint az utógondozás* [országos keretek közötti jogszerű működtetése nem az alperes, hanem] *az állam feladata*, erről tehát neki kell gondoskodnia. Az Alaptörvény 15. cikk (1) bekezdése szerint pedig a Kormány a végrehajtó hatalom általános szerve, amelynek feladat- és hatásköre kiterjed mindarra, amit az Alaptörvény vagy jogszabály kifejezetten nem utal más szerv feladat- és hatáskörébe.

A szorosan vett törvényértelmezésen alapuló érveléssel (*argumentum a racione legis stricta*) szemben, különösen a személyhez fűződő jogok polgári jogi védelme területén leginkább a jogszabály céljának vizsgálata (*argumentum ad finem*) hozható fel. A személyhez fűződő jogok, mint az ember legfőbb értékeiben kifejezésre jutó társadalmi, erkölcsi érdek teszi szükségessé e jogok nem formális, hanem hatékony védelmét. Ebből a célból határozza meg az anyagi jog az eset körülményeinek vizsgálata mellett a személyhez fűződő jogok megsértésére felkínált széleskörű igényeknek az érvényesíthetőségét. Ennek a védelemnek a megvalósításához a törvényben meghatározott valamennyi jogi eszközt igénybe lehet venni, hogy annak segítségével a jogalkotó teljessé tegye a személyhez fűződő jogok bíróság előtti oltalmazását. Jelen kereseti kérelem vonatkozásában megnyugtatóan nem jelenthető ki, hogy hatékony a polgári jogi védelem, ugyanis hiába kötelezné a bíróság az alperest a további jogsértés eltiltásától, vagy a sérelmes helyzet megszüntetésétől, ha a felperesnek például a szabadságvesztését folyamatosan le kell töltenie, vagy egy másik intézetbe történő átszállításával a körülmények ott is hasonlóak, azaz több a fogvatartott, mint a férőhely. Arra pedig jelenleg nincs megfelelő jogi felhatalmazás, szabály, hogy az alperest kötelezze a polgári bíróság előbbi okokból a szabadságvesztés végrehajtásának a megszüntetésére.

Alkotmányjogi szempontból lényeges kérdés az is, fennáll-e a jogellenesség, az kinek a részéről, miért és milyen okokból? Ebből következően, amennyiben a jogellenesség megállapítható, az milyen módon és ki részéről és hogyan orvosolható, kerülhető el a jövőre nézve?

Általánosan elfogadott tétel, hogy jogellenesnek tekintünk minden olyan magatartást, amely szemben áll a joggal, azaz ami nem jogszerű az jogellenes. Közismert az a jogdogmatikai szabály is, hogy nem csak emberi magatartás, hanem a nemtevéssel okozott károkozás is jogellenes, még akkor is, ha a jogszabály konkrét cselekvési kötelezettséget nem ír elő. Megállapítható a jogellenesség továbbiakban attól függetlenül is, ha egy más jogág szerint a magatartás jogszerű volt. Jelen perben egy olyan esettel került szembe a jogalkalmazó, amikor egy külső tőle független körülmény hatására két vagy több kötelezettség került egymással szemben, mégpedig a befogadási és elhelyezési kötelezettség, valamint az elhelyezés minimumstandardjának, azaz legalább 6 m³ légtérnek és legalább 3 m²-nek a biztosítása. Mindkettőt teljesíteni kell, mindkét kötelezettséget azonos időben, azonos feltételek mellett, azaz a rendelkezésre álló fogvatartotti épületekben és egy adott létszámú fogvatartotti populációval. E két vagy több kötelezettséget azonban teljesíteni nem lehet, ezért gyakorlatilag ellentétesnek mondható kötelezettségek találkozásával állunk szemben. Ezért egyrészt a kötelezettségeket egymással is össze kell vetni, és meg kell vizsgálni abból a célból, hogy melyik az, amely nagyobb, és melyik az, amely kisebb mértékben sértheti a személyiségi jogokat. Másrészt pedig mérlegelni kell azt is, hogy mikor tölti be a legjobban társadalmi rendeltetését egy jogszabály, ezen belül az ellentétes kötelezettségek találkozásánál melyik az, amely elsődleges, és melyik az, amely konszolidálódással, kompenzációval, vagy beolvadással háttérbe kerülhet egy másik kötelezettség teljesítése céljából. Mivel a 6/1996. (VII. 12.) IM rendelet 12.§-ban a zsúfoltság, mint befogadást megtagadó ok nincs rögzítve, nem más mint egy jogszabályi engedély arra, hogy zsúfoltság esetében is kötelező Indítványozónak a fogvatartottakat befogadnia. Ebből pedig levezethető nem csak a hallgatás beleegyezés elve szerinti engedély, hanem egyenesen a jogellenességet kizáró jogszabályi engedély, amely nem csak a felelősséget, hanem jelen panaszügyben a jogellenességet is kizárja az Indítványozó esetében.

Indítványozó előzőekben utalt arra, hogy vizsgálni szükséges a jogalkalmazás szempontjából azt is, mikor és hogyan tölti be társadalmi rendeltetését egy jogszabály. Ennek egyik része, amikor a jogszabály gyakorlati alkalmazhatósága kerül górcső alá. Közismert tézis, hogy a jog nem más, mint a személyek, azaz jogalanyok viselkedésére vonatkozó, az állam által alkotott, az állam által elismert, végső soron az állam által kikényszerített kötelező magartási szabályoknak az összessége. A jogi

norma egyik lényegi tulajdonsága tehát az, hogy kötelező magatartási szabályt tartalmaz, amelyhez a jogalanyok igazítani tudják magatartásukat. Ez azonban nehezen egyeztethető össze a jelen panaszügyben felmerült párhuzamosan fennálló kötelezettségekkel, mivel a bv.intézetek részére nem egyértelmű, mit is tegyenek (tehetnek), illetve hogyan járnak el jogszerűen mindkét kötelezettség teljesítése érdekében. Mindezt annak függvényében, hogy a szabályokat nem az Indítványozó, hanem a jogalkotó hozta meg, és alakította ki annak tartalmi (jogi), társadalmi (büntetőpolitikai), és gazdasági (kölségetvetési) háttérét.

Az analógia segítségével is szemléltethető a másodfokú bíróság döntésének abszurditása. A 2013. évi CCXL. törvény 2016. január 1-jétől hatályos, a Központi Kivizsgáló és Módszertani Intézetre, valamint a Kockázatelemzési és Kezelési Rendszerre vonatkozó, 92-94.§-okban megfogalmazott (hatályba léptetett) normaszöveg alkalmazhatóságának kérdése. Mivel 2016. január 1-jéig mind jogi-, mind pedig fizikai-materiális valójában a Központi Kivizsgáló és Módszertani Intézet nem jött létre, így az ezzel összefüggő kötelezettségek, eljárási rendek sem valósíthatók meg, illetve alkalmazni sem lehet. Így okkal merülhet fel a kérdés, hogy a vizsgált rendelkezések (Bv.tv. 92-94.§-ok) egyáltalán jogszabálynak minősülnek. Ha pedig a jogkövetkezmény szempontjából a kötelező tartalom hiányzik, akkor a rendelkezés a jogi norma fogalmi ismérve szerint nem tekinthető jogszabálynak. Más megközelítésből pedig, a KKMI és a KEK Rendszer hiánya miatt a jogkövetkezményekért az Indítványozó nem felelhet, ha az elhelyezési kötelezettségekhez hasonlóan ez utóbbi körülményeket sem képes megváltoztatni, illetve bármilyen mértékben is saját hatáskörében befolyásolni.

Indítványozó álláspontja szerint az országosnak mondható zsúfolt börtönök nem csupán belföldön váltak közismert tényé, hanem külföldön is. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának döntései közvetlen hatást generálnak nem csak a hazai jogalkotásra, hanem az ítékezésre is egyaránt. Egyelőre azonban az látszik, hogy a hazai felsőbb bíróságok a fogvatartottak zsúfolt elhelyezésének pereiben az EJEB szerepkörét átvették a különbséggel, hogy nem a Magyar Államot, hanem a büntetés-végrehajtási intézeteket kötelezik kártérítésre, illetve sérelemdíj megfizetésére. A Varga kontra Magyarország ügyben azonban az EJEB pilot eljárás keretében rámutatott arra, hogy nem egyedi (azaz egy-egy bv.intézeten belüli), hanem rendszerszintű (azaz országos, általános) probléma Magyarországon a börtönökben tapasztalható zsúfoltság, a helyhiány miatt. A másodfokú ítélet indokolásából és döntéséből ez a tény teljes mértékben hiányzik.

Mivel az alkotmányjogi panasz, tehát a zsúfoltság kérdése azonos, alappal merül fel az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdéséből levezethető jogszabály lényeges tartalmának a hiányossága, ezért az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 46.§ (1) bekezdése szerint mulasztással elkövetett Alaptörvény-ellenesség megállapításának is helye van. Az Alkotmánybíróság korábban a 32/2014. (XI. 3.) AB határozat [61] bekezdésében ugyanis világosan kimondta, hogy azért alkalmazta a pro futuro hatályú megsemmisítést, hogy időt hagyjon a jogalkotónak az Egyezményvel összhangban álló, valamint az Alaptörvénynek megfelelő új jogszabályi rendelkezés kidolgozására. Az EJEB előtt zajló eljárások és a pilot eljárás elrendelése önmagában is igazolja a mulasztással elkövetett Alaptörvény-ellenesség tényét, ugyanakkor a jogalkotó részéről sem került szabályozásra egyértelműen az, hogy amennyiben a büntetés-végrehajtási intézet létszáma telített, hogyan járjon el jogszerűen.

A Győri Ítélet tábla döntése jelentősen sérti a jogbiztonságot, és a rendeltetésszerű joggyakorlást, hiszen a jogszabályi környezetből teljesen más, inkább a korábbi joggyakorlatnak megfelelő jogértelmezés vezethető le. Az ítéletek indokolása szerint a Kúria is több döntésében állást foglalt már abban, hogy személyhez fűződő jogot sért, ha a jogszabályban meghatározott fogva tartási körülményeket az előírt minimális mozgástér biztosításával nem teszik lehetővé. Ha és amennyiben fenn is áll ez a jogellenesség, úgy meg kell állapítani a jogellenes magatartást tanúsító személyét is. Ezzel összefüggésben a Kúria döntésében kifejtette, hogy mivel az állam büntetés-végrehajtási igényét a felperessel szemben a bv. intézet érvényesíti, így a fogvatartott az önálló jogalanyisággal rendelkező bv. intézettel szemben léphet fel kárigényével. Ebben a körben több ízben kifejtettük, melynek megfelelt a korábbi (10 éves) bírói gyakorlat is, hogy jelen jogellenes magatartás (a mozgástérre vonatkozó jogszabály be nem tartása) nem az egyes bv. intézetek, így nem az indítványozó feladatkörében fellépő hiányosság.

Indítványozó a korábbiakban folyamatosan jelezte, hogy a jelen ügyben is született ítéletet megelőzően közel 10 éves Bírói gyakorlat alakult ki abban a tekintetben, hogy figyelemmel arra, hogy az egyes bv. intézeteket jogszabály kötelezi az oda irányított fogvatartottak befogadására, így kizárt velük szemben megállapítani jogellenes magatartást ha a jogszabályi kötelezést befogadást betartva, az állam által biztosított épületben zsúfolt körülmények alakulnak ki, mely zsúfolt körülmények egyben szintén az állam által meghatározott jogszabályi normák nem teljesülése okán alakulnak ki. Ebben a kontextusban tehát két jogszabályi előírás ütközik egymással, egyrészt egy állami végrehajtó hatalomra, a bv. intézetre előírt befogadási kötelezettség, és egy az elhelyezési körülményekre előírt mozgástér mértékére előírt norma.

A bíróságok, korábban a kialakított gyakorlattal láthatóvá tették azon különbséget, melyet az újabb ítéletek valamilyen oknál fogva nem akarnak észrevenni, mely szerint ha egy adott intézmény nem üzemelne 100%-os telítettség felett úgy valóban szóba jöhetne az adott bv. intézet felelőssége, de akkor is csak úgy, ha logisztikailag megoldható lenne az elkülönítési szabályokat is betartva az egyes elítélteket megfelelő méretű zárkába helyezni, de ennek ellenére ezt az adott bv. intézet nem tenné meg, hiszen ebben az esetben lehetősége lenne az adott bv. intézetnek a jogszabályban előírtaknak megfelelően a fogvatartottakat a megfelelő zárkában elhelyezni, de ezt mégsem tenné meg.

A perbeli és a hozzá hasonló esetekben azonban arról van szó, és ezt a korábbi Bírói gyakorlat helyesen látta meg, hogy az adott bv. intézetnek lehetősége sincs arra, hogy a zárkákban úgy helyezze el a fogvatartottakat, hogy az állam által előírt mozgástér biztosított legyen, tehát ebben a kontextusban az állami előírás mely a mozgástérre vonatkozik, már nem az egyes bv. intézeteket köti hanem az államot (annak egyéb szervezeti eleme), hogy az általa előírt jogszabályi előírásnak megfelelő épületeket biztosítson, hiszen a jelenlegi helyzetben fizikailag képtelenség elhelyezni a fogvatartottakat úgy, hogy az megfeleljen a mozgástérre vonatkozó rendelkezéseknek. A bv. intézeteket pedig nem az indítványozó építi, hanem állami felhatalmazás alapján a belügyminisztérium, a belügyminiszter.

Leegyszerűsítve olyan mintha előírnák, hogy egy focilabdát rakjunk bele egy ping-pong labda nagyságú zsákba, és ha nem tudunk eleget tenni ennek az előírásnak, úgy nem a rossz szabályt hozó lesz érte a felelős, hanem azt tesszük felelőssé, aki nem tudja betartani a fizikailag lehetetlent előíró szabályt. Ez pedig sérti a Ptk. 2:52.§ (2) bekezdését, amely kimondja, hogy a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire - különösen a sérelemdíjra köteles személy meghatározására és a kimentés módjára - a kártérítési felelősség szabályait kell alkalmazni, azzal, hogy a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A Ptk. 6:519.§-ban a felelősség általános szabályai között rögzíti, hogy aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható.

A felelősség kérdésében a kúriai indokolás rögzíti azt is, hogy "a jogszabály betartása a büntetés-végrehajtási intézet kötelezettsége. Ezek között az Ő felelősségi körébe tartozik a fogvatartottak megfelelő elhelyezéséről való gondoskodás is, amelynek megsértéséért kártérítési felelősséggel tartozik. Ezen rendelkezésekkel ellentmondásba van maga a jogszabályi előírás, mely minden indítványozó nyilatkozatban benne van, mely szerint, az 1995. évi CVII. tv. 3.§ (1) bekezdése értelmében: "A bv.szervezet törvényes működéséért a miniszter felelős." Különösen igaz ebben az esetben amikor jogszabályi kötelezettségek összeütközéséről (zsúfolt elhelyezésre vonatkozó norma – kontra – befogadási kötelezettség) van szó, illetőleg amikor egyéb kormányzati, miniszteri szinten megjelenő kötelezettség (börtönök bővítése, építése, büntető törvénynek szigorításával egyre nagyobb számú szabadságvesztésre ítélesek stb..) hiánya, és nem feltétlenül szükségessége jelenik meg, melynek következményeit aztán ugyan ezen költtségvetésből táplálkozik, de mégis önálló szereplőjére hárítják át.

Az Alaptörvény 28. cikke ugyanis kimondja, hogy a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő,

erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak. A bíróság ítéletének eredménye nem a közjónak megfelelő jogalkalmazás irányát mutatja, és nem látható, hogy az milyen erkölcsi és gazdasági célt szolgál. Azzal, hogy egy elítélt szabadságvesztését az állami apparátus által helytelenül megválasztott jogszabályi környezetnek nem megfelelő körülmények között tölti, mely környezet kialakítása szintén az állam szervezetrendszernek az indítványozón kívül álló elemének feladata, nem szolgálhatja a közjót, ha olyan iránymutatást ad, hogy ha mindez az elítélt emberi méltóságát sérti, úgy vonjuk felelősségre a vele legközelebbi kontextusban álló szereplőt. Erkölcsi-gazdasági szempontból sem magyarázható az újonnan kialakuló bírói gyakorlat, hiszen erkölcsi dilemmát jelent, hogy felelőssé teszünk az országban bárkit azért, amire semmilyen formában ráhatással nem bír, és amiért jelen esetben egyebekben folyamatosan jelentést is tesznek az egyes bv. intézetek, jelesül, minden nap létszámjelentést kell tenniük, mely olybá tűnik, tűnt az elmúlt időszakban – a börtönépítések megkezdéséig -, hogy csupán egy újabb statisztikai adat a sokk között. Erkölcsileg vitatható, hogy ha és amennyiben valaki ma Magyarországon nem tud megfelelni egy olyan jogszabálynak, melynek fizikailag lehetetlen, úgy esetleg azzal tudna menekülni a rá hárított felelősség alól, hogy megszeg egy szintén törvény által megfogalmazott másik kötelezettséget, mellyel egyebekben pedig a szabadon élő állampolgárok szabadságjogait veszélyeztetné. Magyarul, ha nem tudja a bv. intézet, így az Indítványozó sem elhelyezni a fogvatartottakat a jogszabályi előírásoknak megfelelően, - melyért nem neki kellene felelnie, hiszen a Magyar Állam ekkora, és ennyi börtönt épített -, úgy szabadulhat ebből a ráhárított felelősségből, ha megszegi a befogadási kötelezettségét, és csúnyán fogalmazva kiteszi a megtelt táblát. Ebben az esetben azonban sérül a jogbiztonság, az emberek szabadsághoz és személyi biztonságához fűződő joga.

A korábbi években kialakult bírói gyakorlaton kívül pedig számos egyéb intézkedés is az állami felelősségvállalást erősítette, melyre az indítványozó alperes szintén számtalanszor felhívta a figyelmet. Ilyen volt az, amikor az Alkotmánybíróság a 32/2014 (XI.3.) AB határozattal 2015.03.31-i hatállyal megsemmisítette 6/1996 (VII.12.) IM rendelet 137.§ (1) bekezdését. Ebben a körben az AB határozat indokolásban határidőt biztosítva az államot hívta fel az alkotmánybíróság a megfelelő intézkedések megtételére (lásd börtönök építése) és nem az egyes bv. intézetekre hárította akkor sem a szükséges magatartás meglétét. Az újabb szabályozás pedig a 2013. évi CCXL törvény 10/A, és 10/B paragrafusaiban szintén az állami felelősségvállalást ismeri el, és kodifikálja.

Mindezek alapján mindenképpen szükséges a korábbi (közel 10 éves bírói és jogalkotói) gyakorlat és a kialakulóban lévő új ítélkezési gyakorlat közötti igen jelentős jogalkalmazási, jogbiztonsági ellentmondásokat feloldani, és egy jogállami irányban rögzíteni, hogy egy lehetetlen helyzetet formáló jogszabályi előírásért Magyarországon ne lehessen felelősségre vonni, és felelőssé tenni azt aki ezen lehetetlen előírásnak, a működése során nem tud megfelelni, főleg abban az esetben, ha a nem megfelelés nem is az ő működésének a közvetlen következménye, hanem csupán az ellentmondó jogszabályi kötelezések elkerülhetetlen velejárója.

A fentiek felül pedig jelen ügyben a Tisztelt II. fokú Bíróság sem tett említést indokolásában arról, hogy a perbeli esetben, ami még a 32/2014 (XI.3.) AB határozat megszületését megelőző időszakra esett, miért állt fenn az indítványozó alperes felelőssége, hiszen akkor még teljes mértékben a jogszabályi rendelkezés is más volt.

IV.

Indokolás arra nézve, hogy a sérelmezett bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével

Indítványozó álláspontja szerint pusztán azon az alapon, hogy a több éves korábbi bírói gyakorlattal megalapozott állami felelősséget, ~~újabb nemzetközi döntésre alapítva egy két kúriai döntésre támaszkodva teljesen ellentétes döntések születnek, figyelmen kívül hagyva a komplex jogviszony szereplőinek feladatát, és a jogállami polgárok jogvédelmét, önmagában sérti az indítványozó törvényes eljárásához való jogát és a jogállamiság elvét. XXIV. cikk (1) – (2) bekezdéseit, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdését.~~

Ahogy Indítványozó már több oldalról is levezette a bírósági eljárásban sérült az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésben foglalt törvény előtti egyenlőséghez fűződő joga. Mindez pedig abban nyilvánul meg, hogy minden egyes felelősségi körben szükséges megállapítani a jogellenességet, mely jelen ügyekben nem is vitatható, azonban ezen felül minden felelősségi körben meg kell állapítani a jogellenes magatartást tanúsító személyét. Ezen vizsgálat keretében azon az indítványozó álláspontja szerint szembe kerül a korábbi és a jelenlegi bírói gyakorlat, és melyből az utóbbi a törvény előtti egyenlőség elvét is sértve, a bv. intézetek vonatkozásában nem vezeti le, hogy miért is Ő a jogellenes magatartást tanúsító személye, miközben az adott ügyekben a jogellenes magatartás nem az intézeten belüli zárkán való elhelyezésben nyilvánul meg, hanem abban, hogy az állami jogalkotási rendszer olyan összeütközésbe kerülő jogszabályi háttérrel alkotott, melynek az, az alá rendelt szereplői nem felelhetnek meg. Ebben a helyzetben tehát az egyes bv. intézetek nem kapják meg azt a részletes felelősségi vizsgálati levezetést, mely minden egyes jogállami szereplőt megillet, hanem egyszerűen a bonyolult szervezetrendszeren belül kvázi rámutattak egy felelősre, minden jogelvet nélkülözve.

Indítványozó előzetesen részletesen kifejtette, hogy vele szemben nem is állhat meg a jogellenes magatartás, így maga a felelősség sem. Egyrészt több ízben kiemelésre került, hogy az 1995. évi CVII tv. 3.§ (1) bekezdésének értelmében: „A bv. szervezet törvényes működéséért a miniszter felelős”. Mindezek fényében maga az adott intézet a jogszabályoknak meg nem felelő elhelyezésért sem lehet felelős, hiszen törvény rögzíti, hogy a törvényes működésért a miniszter tehető felelőssé. Indítványozó rámutatott arra is, ha kizárólag egy megtörtén helyzetből indult ki a jogalkalmazó, a szubjektív, felróható felelősség helyett, az eredményfelelősségre jut. Ahogy már több ízben is rögzítettük, miként tehető felelőssé a bv. intézet olyan helyzetért, melyre ráhatással nem bír, és mely helyzetben nem is jelölhető meg akként, mint a jogellenes magatartást tanúsító személye. A szubjektív, felróható felelősség helyett az eredményfelelősség megállapítása okán tehát sérül Indítványozónak az Alaptörvény XXIV. cikk (1) – (2) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) bekezdésben írt tisztességes eljáráshoz fűződő joga, valamint ellentétes a formális jogállamiság elvéből következő kiszámíthatóság, a törvényesség, és a rendeltetésszerű joggyakorlás követelményével.

Az Alkotmánybíróság számos korábbi határozatában a pártatlanság vonatkozásában többször kifejtette, hogy a pártatlan bírósághoz való alkotmányos alapjog az eljárás alá vont személy iránti előítélet-mentesség és elfogulatlanság követelményét támasztja a bírósággal szemben [a 67/1995. (XII. 7.) AB határozat]; el kell kerülni minden olyan helyzetet, amely jogos kétséget kelt a bíró pártatlansága tekintetében [17/2001. (VI. 1.) AB határozat]; a bíróságnak szubjektíve szabadnak kell lennie a személyi elfogultságtól vagy előítéletektől, objektív szempontból pedig a szabályozásnak kellő garanciát kell biztosítania e vonatkozásban minden kétely kizárásához [32/2002. (VII. 2.) AB határozat]. A pártatlanság elve abban a tekintetben sérült jelen és minden hasonló ügyben, hogy a bíróságok jelenlegi ítélethozatali indoklása arra kíván rámutatni, hogy az adott büntetés-végrehajtási jogviszonyban a fogvatartott jogi helyzetének módosulása a fogva tartás idejére az, hogy szünetel a tartózkodási hely megválasztásához fűződő joga (melyen belül nem csak azt nem választhatja meg, hogy hol kívánja letölteni a büntetését, de azt sem, hogy az intézeten belül melyik zárkában kíván tartózkodni). Ezzel szemben pedig az indoklások arra is kitérnek, hogy ezzel összefüggésben a fogvatartottnak egy speciális joga keletkezik, amely a megfelelő és egészséges elhelyezéshez fűződő jog. Ezen indoklási okfejtést leképezve az indítványozói alperesi oldalra, az újonnan kialakított bírói ítélezés nem veszi figyelembe ugyan ezen kettősséget az alperes(ek) tekintetében, mégpedig azt, hogy a bv. intézeteknek támasztott elhelyezési körülményekre vonatkozó kötelezettségével szemben keletkezik egy speciális joga a befogadási kényszer, mellyel tehát párosul a jogszabálynak meg nem felelő elhelyezés, különösen, hogy ezen kettőség ahogy azt az indítványozó már korábban is többször rögzítette a bv. intézeteket csupán, és kizárólag az adott bv. intézeten belüli zárkán való elhelyezés körében érintheti, magában az adott BV-ben való fogvatartotti elhelyezés (behelyezés) nem is a bv. intézet relevanciája, arra ráhatással nincs, így jogellenes magatartása sincs. Mindez a jogbiztonság és a jogállamiság elveivel összhangban nem áll. Indítványozó álláspontja szerint előbbieket sértik Alaptörvény B. cikk (1) bekezdését, XXIV. cikk (1) – (2) bekezdéseit, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Mindezekon felül sérült az Alaptörvény I.cikk (3) bekezdése, mely kimondja, hogy alapvető jog más alapvető jog érvényesülése, vagy valamely alkotmányos érték védelme érdekében, a feltétlenül szükséges mértékben, az elérni kívánt céllal arányosan, az alapvető jog lényeges tartalmának tiszteletben tartásával korlátozható.

Mindez jelen esetben igen csúsz releváns, melynek lényegére az indítványozó szintén már több ízben rámutatott, hiszen bár valóban sérülhet a megalkotott és hatályban lévő jogszabályi rendelkezések alatt a fogvatartottak emberi méltósága a jogellenes elhelyezés okán, - de ahogy azt már említettük ezen elhelyezést nem a bv. intézet végzi, hiszen az állami apparátus (adott méretű Börtönök megépítése, jogalkotás, bírói elítélés, országos parancsnoki adott intézetbe utalás) egyéb szereplői okozzák a jogellenes helyzet kialakulását – sérülhet, azonban ezzel szembe helyezkedik a büntetés-végrehajtás jogszabályi kötelezettsége, tehát a jogállamiság, jogbiztonság, amikor is a társadalom többi szereplője kap jogvédelmet, és élvezheti emberi szabadságjogait, őrizheti meg emberi méltóságát, és tarthatja fenn a jogbiztonságot azzal, hogy aki szabadságvesztés büntetéssel járó jogellenes magatartást tanúsít, az elítéltetése okán egy adott bv. intézetbe kerül, oda be kell zárni. Mindez pedig ebben a kontextusban sérti minden egyes ember IV. cikk (1) bekezdés szerinti szabadsághoz és személyi biztonsághoz fűződő jogát.

Az adott ügyben felmerülő azon probléma pedig, mely az indokolásokban nem is nyert magyarázatot sérti a jogbiztonság elvét. A kérdéses ügy még a 32/2014 (XI.3.) AB határozat megszületését megelőző időszakra esett, miért állt fenn az indítványozó alperes felelőssége, hiszen akkor még teljes mértékben a jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el, hiszen az AB határozattal megsemmisített passzusban szereplő „lehetőség” kitétel még megengedő volt abban a tekintetben, hogy az elhelyezési körülményeket a bv. intézet az adott körülményekhez viszonyítsa. Ezen megfogalmazás egyebekben összhangban van a korábbi bírói gyakorlattal is, hiszen éppen arra mutat rá, hogy az állam által biztosított börtönviszonyok mellett az adott bv. intézet, mint végrehajtó csupán az adott „lehetőségek” mellett tudja fenntartani a jogszabályban megkívánt elhelyezési körülményeket. Ha pedig az állam által biztosított körülmények nem teszik azt lehetővé, a jogszabályi felhatalmazással járhat el nagyobb keretek között, de mindezen körülményekért az állam felel. Nem biztosít megfelelő börtönviszonyokat. Itt tehát sérül a jogbiztonság, amikor ráadásul olyan időszakban történt eseményekért tették felelősség a Bíróságok az Indítványozót, mely időszakban még hatályban lévő jogszabályban szerepelt a „lehetőség szerint” megfogalmazás, így annak az indítványozó megfelelt, vagyis nem ebben a tekintetben sem volt jogellenes a magatartása. A jogerős ítélet ezért sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) – (2) bekezdéseit, valamint a XXVIII. cikk (1) bekezdését.

Indítványozó álláspontja szerint a 32/2014.(XI.3.) AB határozat a jövőre vonatkozóan határozott meg kötelezettséget a jogalkotó felé, mégpedig azt, hogy [61] bekezdés: időt hagyva a jogalkotónak az Egyezményvel összhangban álló, valamint az Alaptörvénynek megfelelő új jogszabályi rendelkezést dolgozzon ki. A jogalkotásról szóló törvény 2. § (1) bekezdése szerint a jogszabálynak a címzettek számára egyértelműen értelmezhető szabályozási tartalommal kell rendelkeznie. Ebből pedig következik az is, hogy jelen esetben egyrészt szabályoznia kell, hogy milyen feltételek mellett fogadhatja be a bv.intézet a fogvatartottakat és milyen okból (okokból) nem. Erről ugyan szűken rendelkezett a Bv.tvr. valamint a Bv.tv. is, de ha a szabályozásból nem derül ki, hogy a befogadásakor amennyiben a bv. intézet zsúfoltságot és ennek alapján hogyan járjon el (amiről a jogalkotónak legalább az EJEK ítéletek kapcsán legalább 10 éve tudomása van), a szabályozás nem egyértelmű, hiszen nem ad irányutatót arra, hogy mit tegyen, vagy ne tegyen a bv.intézet, hogy a jogsértő körülmény ne álljon elő. A jogalkotásról szóló törvény 3.§ szerint a szabályozás nem lehet indokolatlanul párhuzamos vagy többszintű sem. Ennél az esetnél a befogadási kötelezettség és az elhelyezési kötelezettség párhuzamos szabályként egymás mellett mégis funkcionál, egység azonban nincs közöttük, mivel nem vesznek tudomást a zsúfoltságról és nem veszik figyelembe ennek valóságát. Ha a jogszabály (jog) mint a társadalom felülépítője nem a valóság helyzetéből indul ki, a jogszabály kiüresedik, mivel nincs mögötte valóság tartalom.

Indítványozó hivatkozni kíván arra a tényre, hogy az egyedi ügy alapjogi vonatkozásait már a bírósági eljárásban problematizálta, azonban azzal a bíróságok érdemben nem foglalkoztak. Így nem maradt más út, mint az, hogy kezdeményezze az alapjogsértés megszüntetését.

Indítványozó meglátása szerint az eljáró bíróságok az ügy eldöntése szempontjából releváns tényeket hagytak figyelmen kívül, amely tények önmagában Indítványozó tisztességes eljárásához való jogának sérelmét is okozta. Ugyanakkor az alapjog gyakorlására közvetlenül kiható eljárási garanciákra tekintettel a bíróság döntése az adott esetben a tényállás differenciáltabb megállapításának a lehetőségét is magában hordozza, Indítványozó ezért is látja indokoltnak az alapjogsértés T. Alkotmánybíróság által történő megszüntetését. Indítványozó álláspontja szerint alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés, hogy a rendvédelmi szervek hivatásos állományú tagjai ne kerüljenek hátrányban azért, mert szolgálati feladatokat hajtanak végre, az egyes bv. intézetek pedig ne feleljenek olyan eseményekért melyekre ráhatásuk nincs, és mely események kapcsán az egyes bv. intézetekkel szemben nem állapítható meg a jogellenes magatartást tanúsító személye, mivel egyformán őket is megilleti az Alaptörvényben rögzített, az indítványban sérelmezett, alapvető jogok.

V.

Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette

A Székesfehérvári Törvényszék 27.P.21.044/2016/12. számú elsőfokú ítélete ellen a Pp. 233.§ (1) bekezdése alapján a felperes fellebbezést jelentett be, azt követően a Győri Ítéltábla Pf.III.20.359/2017/5. számon másodfokon jogerős ítéletet hozott.

Tekintettel arra a tényre, hogy Indítványozó rendes jogorvoslati lehetőségét kimerítette és a Kúria hasonló perekben a jogerős ítéleteket hatályában fenntartotta, Indítványozónak nem volt más lehetősége, mint az alkotmányjogi panasz kérelem előterjesztése.

A Győri Ítéltábla Pf.III.20.359/2017/5. számú ítéletének kézbesítése 2018. február 27-én, elektronikus úton történt meg.

VI.

Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben

Indítványozó tájékoztatja a T. Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszindítvánnyal kapcsolatos egyedi ügyben a Kúria előtt nincs folyamatban felülvizsgálati eljárás, az Indítványozó felülvizsgálati kérelméről a Győri Ítéltábla Pf.III.20.359/2017/5. számú határozatával döntött, amely ítélet Indítványozóhoz 2017. június 22-én érkezett meg.

Indítványozó tájékoztatja a T. Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszindítvánnyal kapcsolatos egyedi ügyben a Kúria előtt nem kezdeményezett felülvizsgálati eljárást, illetve perújítást.

Indítványozó tájékoztatja a T. Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszindítvánnyal kapcsolatos egyedi ügyben jogorvoslati lehetőségét kimerítette, jogorvoslati eljárás nincs folyamatban.

VII.

Felfüggesztési kérelem

Indítványozó az Abtv. 53.§ (4) bekezdése alapján kéri a T. Alkotmánybíróságot, hogy az alkotmányjogi panaszban támadott döntés végrehajtását eljárásának befejezéséig felfüggeszteni szíveskedjen. Az egyedi ügyben a bíróság Indítványozót 1.000.000 forint megfizetésére kötelezte, felperes azonban jövedelemmel, vagyonnal nem rendelkezik, erre való tekintettel számára a bíróság a perben költségmentességet is engedélyezett. Indítványozó költségvetési szerv és törvény kötelezi követeléseinek beszedésére. A felperes jövedelmi viszonyaira tekintettel reális az esély arra, hogy Indítványozó általa megfizetett sérelemdíjat utólag végrehajtási eljárás keretében érvényesíteni sikeresen nem tudja.

Kelt: 2018. április 03.

Indítványozó képviselőjének
jogi képviselő aláírása

TÓTH HENNYE IRODA
Dr. HALASZ ATTILA

Melléletek:

1.sz.: Ügyvédi meghatalmazás,

2.sz.: Székesfehérvári Törvényszék 27.P.21.044/2016/12. számú elsőfokú ítélete

3.sz.: Győri Ítéltábla Pf.III.20.359/2017/5. számú másodfokú ítélete.

